

Chương 3

Ai Đụng Vào Cô Ấy Thì Coi Chừng Tôi

Cả bảy người kéo nhau vào canteen của trường. Mọi người trong canteen đều kinh ngạc khi thấy nó và Bảo Vi đi cùng ba hotboys nổi nức tiếng trong trường và nhất đại tiểu thư tập đoàn địa ốc thế giới. Ai ai chẳng biết, muốn đi cùng họ đã là một việc quá không tưởng mà trong khi đó, hai đứa nó vừa đi vừa nói chuyện thân mật nữa chứ. Cả bọn chọn một bàn trống rồi ngồi xuống. Thiên lên tiếng trước: - Mấy đứa ăn gì? - Em ăn một phần salad với ly nước cam ép. - Thảo Anh nhẹ nhàng nói. - Ừ... còn hai đứa? - Thiên quay sang hỏi hai con tiểu quỷ. - Hừm... hai cho em một suất salad giống Anh Anh, ba phần sandwich bơ, một phần gà nướng, bốn phần cơm thập cẩm, hai phần canh kim chi, hai ly nước chanh... thế nhé hai! - Nó cười toe còn hai tên bọn hấn thì suýt té ghế. - Ừm... em thì sao Bảo Vi? - Thiên hỏi. - Em... ờ... khoảng hai suất bít tết, ba phần cơm chiên hải sản và hai ly sữa tươi là được! - Bảo Vi nhẹ nhàng. - Ặc... hai cô là người hay lợn vậy? - Khánh không khỏi ngạc nhiên. - Không cần nhìn thế đâu? Bộ anh chưa bao giờ thấy Anh Anh ăn như thế bao giờ à? - Bảo Vi nhú mày. - Anh Anh? Ai thế? - Hấn hỏi. - Là Thảo Anh ý. - Bảo Vi nói. - À... chưa. Thảo Anh không ăn nhiều thế bao giờ. - Hấn gật gù rồi nói. - Ôi... Anh Anh ơi. Tao không ngờ vì muốn giữ hình tượng nên mày cũng ăn ít lại đấy. - Nó thốt lên. - Hìhì... tao mà. Đã lỡ rồi thì diễn cho trót luôn. Ở đây thế thì về nhà ăn bù vào. Chứ mày nghĩ tao ăn nhiều đó thì làm sao đủ calo cho cơ thể hoạt động bình thường? - Thảo Anh trề môi. - Tao phục mày. - Nó và Vi đồng thanh. - Thôi. Mày thì sao Đăng? - Thiên nhìn hấn hỏi. - Ừm... một ly café thôi được rồi. - Hấn thờ ơ. - Vậy nhé. Tao với hai đứa mày đi lấy đồ ăn, chứ nhiều ấy tao bung sao nổi. Đi. - Thiên nói với Khánh và Minh rồi kéo cả hai thằng đi luôn không kịp ú ớ câu nào. Hấn ngồi đeo tai phone nghe nhạc, mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Nó, Vi và Thảo Anh ngồi tám mọi chuyện từ trên trời cho tới dưới đất một cách rất vui vẻ. Cả hai đứa nó không gặp Thảo Anh gần hai năm rồi. Cách đây hai năm, Thảo Anh dành được một suất học bổng của một trường đại học rất nổi tiếng ở Pháp về chuyên ngành thời trang. Cô nàng này vừa học vừa tham gia nghiên cứu, sản xuất nước hoa và dầu quân cho một tập đoàn lớn của Pháp trong quá trình đi du học. Cả ba vốn là bạn thân từ nhỏ. Tất cả mọi thứ từ tính cách, sở thích cho đến lối suy nghĩ của Vi và Thảo Anh, nó đều hiểu hết. Nhưng duy chỉ có nó là cả hai con bạn không thể nào hiểu nổi. Phải chăng, hai người bạn thân không hiểu nổi nó là vì nó quá khép kín với cả hai hay do nó quá đơn giản, đến mức không ai có thể nghĩ nó như thế? Đang nói chuyện, mắt nó bỗng liếc sang phía hấn một cái rồi không di chuyển nữa. Nó nhìn hấn. Cái gì đây? Tại sao nó lại nhìn hấn như thế này? Nó có từng nhìn ai như thế bao giờ đâu? Hay là vì... hấn giống ai đó mà trong tim thức của nó từng tồn tại? Hay là vì...

hắn có một nét quen thuộc mà kí ức đã mất đi của nó vốn đã có mặt hắn? Đau... Thừ mà nó có thể cảm nhận lúc này là đau... Nó cau mày cố chịu đựng, không muốn lộ rõ ràng, đầu mình đang đau như thế nào. Nhưng cuối cùng là tại sao? Kí ức của nó, quá khứ mà nó đã mất đi tại sao cứ mỗi lần muốn nhớ lại thì lại thấy đau đầu thế này? - Cô sao vậy? - Hắn không phải là con người bất cần, chỉ đơn giản là giả bộ như thế mà thôi nhưng thật chất là một con người sắc bén. - Hừ... anh không cần quan tâm. - Nó lắc đầu, khẽ nhếch môi. - Mày sao vậy An? - Vi lo lắng. - Không lẽ... mày lại... - Thảo Anh dè chừng một cách lo ngại một điều gì đó. - Hình như thế? - Nó cười khỏ. Đúng là hai con bạn này hiểu nó thật, nó chưa cần nói nhưng cả hai đều có thể đoán ít nhiều những gì đang diễn biến trong nó. Nhưng liệu rằng... hiểu từng đó đã đủ? - Thế mày có sao không? Ổn không? Hay xin nghỉ phép nhé. - Thảo Anh hỏi tới tấp. - Ừ... không khoẻ mà. - Vi nói tiếp. - Không sao đâu. - Nó cười, lắc lắc đầu. - Cố chịu mà không nói với người khác thì sẽ có ngày cô không những không giúp được cho bản thân mà còn gây nguy hiểm cho người khác. - Hắn nhìn nó. - Không cần anh quan tâm. - Nó nhiu mày. - Cứng đầu và lạnh hơn lần đầu tôi gặp cô. Cuối cùng thì đầu mới là con người thật? - Hắn nhìn nó với ánh mắt dừng dừng nhưng câu hỏi thì không có vẻ như thế. - Đây mới là thật. Lần đó do muốn mua cái nhẫn nên bách quá tôi mới làm vậy. - Nó điềm nhiên trả lời. - Ra là thế. - Hắn gật đầu, tỏ vẻ hiểu rồi đứng dậy bỏ đi. - Đi đâu vậy Đăng? Ba người kia mua đồ ăn sắp về rồi. - Thảo Anh hỏi. - Nghe điện thoại, lát vào sau. - Hắn trả lời rồi đi ra ngoài. - Hừ... cái tên này lúc nào cũng khó hiểu. Thôi, hai người ngồi đây chút nhé. Tao đi vệ sinh chút ra liền. - Thảo Anh nói với tụi nó rồi cũng chạy đi. Còn nó và Vi ngồi lại ở cái bàn đó. Từ ngay cái bàn ở góc canteen, bốn cô gái bước về phía hai đứa nó. Nhỏ đi đầu đập đổ cái ghế kế chỗ nó ngồi làm cái ghế ngã ngửa phát ra âm thanh không nhỏ.

Nó đưa mắt lên nhìn con nhỏ ấy, gương mặt tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm rồi lại cúi xuống, lơ con nhỏ ấy đi. Bảo Vi thì nhìn nhỏ có chút khó chịu nhưng thấy nó không đá động gì thì cũng chẳng buồn phản ứng. Con nhỏ ấy tức điên khi bị lơ nên tức giọng quát: - Mày xem tao là không khí à? - ... - Nó im lặng, ngược nhìn nhỏ kia. - Tao nói mày không nghe à? - Nhỏ đó điên tiết, tiếp tục quát. - Gì? - Nó hỏi với vẻ lạnh tanh. - Mày... tao không phải là không khí mà lơ tao đi như thế nhé. - Hình như cô hiểu nhầm thì phải? Tôi không xem cô là không khí. Bởi vốn dĩ không khí là một thứ được xem là tồn tại trên thế gian này, còn cô, tôi xem cô như chưa hề tồn tại thì làm sao có thể nói tôi xem cô như không khí được chứ? - Nó giải thích làm con nhỏ ấy nỏ đom đóm mắt. -

Mày... - Mày cũng ghê phết nhỉ? - Một con nhỏ khác chêm vào. - Cái thứ đẹp giả tạo như hồ li của mày cũng đòi làm hotgirl sao? Mơ mộng! - Một nhỏ khác tiếp tục. - Ôhô... ai ghé thăm đây ta? - Bảo Vi cất giọng mười phần thì chín phần là chế giễu, một phần là khinh khỉnh. - Ý cô là sao? - Con nhỏ kia đốp lại. - A... Tôi xin lỗi Nguyệt Thy tiểu thư. Tôi đây nào đâu dám động đến cô. Chẳng hay hôm nay cô gặp chúng tôi là có chuyện gì? - Vi giả bộ sợ sệt làm nhỏ ấy tưởng thật mà khoái chí. - Cô biết tôi sao? Không ngờ tôi nổi tiếng thế. - Nguyệt Thy cười khá ồ. - Hừ... - Nó nhếch mép. - Mày... - Nhỏ đó thấy nó như thế thì tính cho nó một tát nhưng nhanh chóng bị Vi chặn lại. - Thiên Kim tiểu thư. Hành động lỗ mãng như thế là không được nhé! - Vi cười khiêu khích. - Mày... - Kim cứng họng, chỉ biết trừng mắt nhìn nhỏ. - Còn cô nữa đó, Bảo Ngân. Ba cô tìm hai đứa tôi có chuyện gì? - Nó lạnh giọng. - Vũ Nguyệt Thy (17 tuổi): Là con gái của một giám đốc chuỗi ngân hàng đang phát triển tại Việt Nam. Tính tình đanh đá, chẳng chọe, luôn xem mình là nhất. Sắc đẹp thì thua xa ba đứa nó, IQ thì... chặc chặc... đúng là một sự xỉ nhục cho loài người khi có cô ta. Ngu mà phải nói đến mức khi nó còn thông mình hơn. Học lớp D39. Được mệnh danh là hotgirl trước khi có sự xuất hiện của Thảo Anh và tiếp theo là tụi nó. Nguyễn Thiên Kim (17 tuổi): Là con gái của một chủ nhà hàng khá nổi tiếng trong thành phố. Mọi thứ còn lại thì cũng tương tự như Nguyệt Thy mà thôi. Hotgirl thứ 2 của trường nhưng trong tương lai thì... Đào Kiều Bảo Ngân (17 tuổi): Là một con người độc đoán, thủ đoạn, cáo già nhưng ẩn trong một sự ngây thơ đến mức như nhuốc. Gia đình kinh doanh bốn cửa hàng đá quý trong phạm vi thành phố. Là người được gọi là hotgirl thứ 3 nhưng cái danh hiệu này liệu sẽ còn ở trong tay cô ta được bao lâu? - Mày... tao không dài dòng với tụi bây nữa. Tao yêu cầu, hai đứa bây tránh xa họ ra. Khi tao đã yêu cầu, tức là tao đã coi trọng hai đứa bây lắm rồi. Đừng có được nước mà làm tới! - Thy quát. - Tôi chẳng làm gì ba người cả. Với lại người cô muốn nói tới là ai? - Nó nghênh mặt dù hiểu ý của câu nói vừa rồi của ả ta. - Là anh Đăng, anh Thiên, anh Minh và anh Khánh. Tụi bây chẳng khác gì mấy con đĩa đeo theo mấy anh ấy! - Nhỏ Kim hét tướng lên. - OMG... cô vừa nói cái gì thế? Bảo tụi này là đĩa bám theo họ sao? Thế mấy cô cũng chẳng khác gì đâu. Chẳng phải mấy cô cũng đang bám theo họ sao? Mấy cô chẳng có tư cách gì để nói tụi này. - Vi nhướn mày. - Mày... - Ngân tức ói máu, quay qua bàn kế bên, chôm luôn ly nước cam của một học sinh đang ngồi đó theo dõi mọi chuyện đang xảy ra nãy giờ, tính đổ ngược vào đầu Vi nhưng... “Cộp... ““Xoảng” Muốn trêu tức Bảo Vi nhà ta thì có lẽ người đó phải tu hơn vạn kiếp mới mong mới có được một tia hy vọng làm được. Khi Ngân chuẩn bị đổ ly nước cam vào người nhỏ thì nhỏ đã nhanh chóng xoay người, tung một cú đá vào cái ly trên tay Ngân làm cái ly văng ra xa, rơi xuống sàn vỡ tan tành cùng với chỗ nước cam yên vị trên đầu nhỏ Kim. - Áaaaa... - Tiếng hét thất thanh của Kim và Ngân. - Mày... - Thy trừng mắt nhìn Vi. - Đó là cái giá phải trả. Vô cùng nhẹ nhàng! - Nó cười đắc thắng. - Mày được lắm! - Ngân thẳng tay tát vào mặt Vi một cái trời giáng làm âm thanh phát ra không hề nhỏ. “Chát” Âm thanh giữa bàn tay và gương mặt chạm vào nhau khiến không khí bắt đầu

chìm xuống. Bảo Vi tối mặt, nhẹ đưa bàn tay lên xoa xoa nơi vừa bị đánh còn nó thì trừng mắt với Ngân: - Cô làm cái trò gì vậy? Ai cho cô dám động vào Vi? Cô là cái thá gì mà dám động vào người khác? Cô đừng tưởng là mình ngon mà có quyền làm vậy. Cái gì mà hotgirl chứ? Đó chỉ là cái mác để cô che đậy cái sự ngu dốt, vô học mà thôi. Cô không có tư cách để đánh hay lên giọng với tụi tôi cả. Mà bọn người đó thì sao nào? Tôi cứ theo thì cô làm gì được tôi? Không được họ chú ý nên cô mới bày ra mấy cái trò trẻ con này sao? Cô nghĩ như vậy là thu hút được sự chú ý chắc? Bớt có mơ giữa ban ngày đi! - Nó giận dữ. - Mà dám... - Kim đưa tay lên định tát nó thì... - Các cô đang làm cái quái gì vậy? - Thiên lạnh giọng nhìn nhỏ ta sau khi cùng Khánh và Minh đặt khay thức ăn xuống bàn nhìn ba nhỏ. - Em... - Kim áp ứng. - Tôi hỏi: Cô đang làm cái quái gì vậy? - Thiên quát làm tất cả mọi người trong canteen sững sờ nhìn anh. Người được gọi là hotboy lạnh lùng, ít nói, không bao giờ can thiệp vào chuyện người khác, cũng chẳng bao giờ lớn tiếng mà hôm nay lại như thế này. - E... em... em đang... - Nhỏ lấp bắp sợ sệt. - Ba cô ăn gan trời à? - Minh nhíu mày. - Tụi... em... - Thy nhìn ba tên con trai trước mặt một cách trần trụi. - Bỏ tay ra để anh xem nào Vi? Có đau lắm không? - Minh nhẹ nhàng đi đến bên cô em gái mà vuốt ve nhằm làm dịu đi cơn thịnh nộ đang sôi sục trong con người nhỏ nhắn kia. - ... - Vi không trả lời, tay cũng buông thong để lộ ra một bên má đỏ tấy và còn in hằn rõ dấu năm ngón tay. - Em... - Minh sững người. - Anh... - Vi thốt lên một từ rồi sau đó mặt mũi hằm hằm đi thấy rõ. Minh vội vã ôm lấy thân mình bé nhỏ kia mà thì thầm: “Anh sẽ lo ổn thoã. Em không cần phải động tay động chân gì đâu. Đừng như thế chứ. Em đừng quên anh đã từng nói ai mà động vào em thì anh sẽ khiến người đó sống không bằng chết!” - ... - Vi vẫn im lặng nhưng cơ thể dường như đã được thả lỏng đôi phần. - Bảo Ngân! Cô bước ra đây cho tôi! ! ! - Minh quát to và nhìn vào đám đông đang hỗn loạn vì những gì vừa được chứng kiến. - Em... đây! - Bảo Ngân rụt rè bước ra. - Cô có biết cô đã phạm phải sai lầm gì không? - Minh hỏi, mặt lạnh tanh đến mức 0 độ. - Em... thật ra... thì... - Nhỏ ta áp ứng mãi chẳng nói thành câu. - Ai cho cô đụng vào Bảo Vi? - Minh quát. Tuy là một người anh hay trêu ghẹo đùa em gái khiến nhỏ nổi điên không ít lần nhưng ẩn sâu trong đó là một tình yêu thương vô bờ bến dành cho người em gái vốn bất hạnh từ nhỏ. Từ lâu, trong lòng anh luôn có một lời thề là phải bảo vệ em mình đến cùng dầu có ra sao đi nữa. - Anh... em thật sự... không làm gì hết mà! - Nhỏ cố gắng nói. - Không làm? Thế cái gì đây? Chính tôi tận mắt thấy cô tát em gái tôi mà cô còn bảo không có gì sao? - Minh tức điên người, tay chỉ vào dấu năm ngón tay trên mặt Vi. - Em... gái anh? - Bảo Ngân nhắc lại khó khăn trong sự ngạc nhiên của toàn thể học sinh trong canteen. - Phải... Vi và An là em gái của tôi với Minh. Có gì không? Cô có biết cái giá phải trả khi động vào hai đứa nó là gì không hả? - Thiên im lặng nãy giờ cũng cất tiếng nói. - Tụi em... không... không cố ý! - Không cố ý? Cô gây sự mà bảo không cố ý sao? Cô tưởng tôi mù chắc? - ... - Ba con nhỏ điếng người không dám trả lời. - Ba cô cứ đợi đó. Chuyện hôm nay tôi sẽ giải quyết sau! - Minh liếc hai nhỏ sắc lém rồi ngồi xuống bàn ăn. - Hừ... - Thiên cũng kéo hai

đưa em ngồi xuống với đồng thức ăn. Ba con nhỏ biết thân biết phận, ở lại thêm có nước tự giết chết mình nên lánh đi sớm. Còn hai đứa nó sau khi thấy đồ ăn thơm lừng cũng quên bật chuyện lúc nãy mà lao vào mà “thu phục nhanh, tiêu diệt gọn”.

Chốc sau, Thảo Anh và hân cũng bước vào. Thảo Anh hỏi: - Này... vừa nãy có chuyện gì phải không? Minh nghe nhiều lời bàn tán lắm. - Không có gì đâu. Chuyện nhỏ ấy mà. - Nó trả lời vô tư. - Ừm... phải đó! - Vi gật đầu hạnh phúc khi trên tay cầm cái nĩa có miếng bít tết thơm lừng cho vào miệng. - Này... cô ăn từ từ thôi. Kẻo nghẹn nữa lại khổ cho tụi này. Ăn còn hơn cả heo ấy chứ! - Khánh móc Vi. - Anh nói cái gì? - Vi trợn mắt lên nhìn Khánh, hai má phồng lên đáng yêu cực làm ai đó thoáng chốc đỏ mặt vì vẻ đẹp của nhỏ nhưng lại lấp liếm bằng những lời nói: - Tôi... nói cô là heo đấy! Thì sao nào? - Hừ... coi như lần này tôi thua anh! Không tranh chấp nữa. - Vi hất mặt quay đi tiếp tục công việc vĩ đại. ***Trận 4: Khánh Thắng Bảo Vi 1-3*** Thấy Vi thế thì Khánh cũng chả đá động vì nếu tiếp tục thì chắc mặt tên này đỏ hơn cả chua luôn quá. Thiên nhìn ba cô gái một chút rồi lên tiếng: - Hôm nay là ngày ba đứa tụ hội, không lẽ không tính lên kế hoạch gì để ăn mừng hả? - Thiên gợi ý và ngay sau đó là nhận được một cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của Minh. Thiên chạm thấy ánh mắt đó thì cười đều: “Đừng có trách tao. Vì tao là một người anh tốt nên dĩ nhiên là luôn phải cho em mình giải trí những lúc có thể chứ?” “Cái gì á? Mà mà tốt thì tao còn hơn cả thế nữa. Tao biết tổng kế hoạch của mày rồi. Mày tính rủ ba đứa nó đi rồi chuồn mất, bỏ lại cho tao chứ gì? Bọn bè thế đấy thằng qui!” Minh lờm nguýt đến mức mà đầu Thiên chuẩn bị bén lửa. “Haha... mày biết rồi thì tiếc thật!” Thiên lắc đầu tiếc nuối. “Mày... “ Minh trợn mắt nhìn Thiên. Nó nhìn hai ông anh mình đang lờm nguýt nhau đến mức toé lửa thì thở dài. Nó hiểu cái suy nghĩ trong đầu hai ông anh này là gì mà. Vi khi nghe Thiên nhắc tới việc đi chơi thì tía lia cái mồm: - Hay đấy anh. Em thích cái ý kiến này của anh đó. Thế mọi người nghĩ xem tụi nay nên đi đâu? - Ừm... đi ăn nhé? - Minh cố gắng vớt vát chút. Đi ăn còn đỡ chứ mà đi bar thì... ôi thôi! - Không, chẳng vui. - Vi lắc đầu. - Đi bar đi. Chỗ đó là vui nhất! - Thảo Anh nháy mắt làm cho Minh té ghế. - Cái... gì cơ chứ? Không! Đừng có đi bar. - Minh phản đối kịch liệt. - Tại sao? - Vi nhìn Minh bằng ánh mắt lung trông. - Ờ thì... “Tink... “Điện thoại nó báo có tin nhắn. Nó lật đật lấy ra xem. Một dòng tin ngắn ngủi với đôi ba chữ cũng khiến nó cảm thấy vui vẻ hẳn lên. Nó quay sang nhìn Vi đang năn nỉ ỉ ôi Minh thì nói: - Tối nay chắc không đi bar được đâu Vi! - Tại sao? - Vi khóc lóc. - Phải phải. Không đi! - Minh gật đầu lia lịa. - Anh im

đi! - Vi tức. - ... - Minh im re, không dám nói gì nữa luôn. - Nhưng An ơi, sao lại không đi được? - Thảo Anh cũng hỏi. - Xem đi! - Nó thấy cho hai con bạn cái điện thoại. - Ồ... - Hai đứa kia chộp lấy cái điện thoại rồi coi. - Á... thật chứ trời? - Vi hét toáng lên. - Ôi trời ơi... Á... - Thảo Anh nhảy căng lên. - Thôi nào... bình tĩnh. Làm gì mà kích động thế? - Nó đứng dậy nhấn hai con bạn ngồi xuống. - Thế thì chừng nào chúng ta sẽ đi? - Vi hào hứng. - Chắc 9 giờ tối nay có mặt là được rồi. - Nó nhẹ nhàng đáp. - Thế là tối nay luôn á? - Thảo Anh vui sướng. - Ừ... tối giờ, tao với Vi sang đón mày cùng đi! - Nó cười tươi làm ai đó lại thêm một lần nữa chệch nhịp đập ngay tim. - Ừ... vui quá. - Thảo Anh gật đầu, cười tít cả mắt. - Này... chuyện gì vậy? - Khánh tò mò chen ngang. - Liên quan đến anh à? Cái đồ nhiều chuyện! - Vi cau mày nói Khánh làm anh chàng tức phát điên. - Này này... tôi làm gì cô? - Thôi... cho tôi xin can! - Nó chen ngang cuộc cãi vã. - Chẳng có chuyện gì quan trọng đâu Khánh. Tụi này đi đón một người quen mới về nước thôi. Chắc chắn người ngày sẽ đem lại một bất ngờ lớn cho cậu với Đăng đó! - Thảo Anh nháy mắt tinh nghịch. - Thế còn hai tên kia thì sao? - Hần chỉ tay vào Thiên và Minh. - Hi... hai người đó thì không sao đâu. Minh... em khuyên anh nên chỉnh đốn lại mình trước đi, kéo không... rắc rồi là... em không can thiệp vào giúp anh được đâu! - Vi nói mập mờ làm Minh khó hiểu. - Là sao? - Minh nhíu mày. - Cô nói chuyện khó hiểu quá! - Khánh hòa theo. - Anh không cần biết. - Vi cau mày với Khánh. - Ồ... thì thôi! - Khánh lè lưỡi. - Haizz... Minh ơi Minh... không hiểu ý tụi nó à? - Thiên lắc đầu. Sao hôm nay thằng bạn anh lại “ngu bất thình lình” thế này? - Nói năng thế ai mà hiểu cho nổi! - Minh tức. - Làm gì ghê thế? Ý tụi nó là “vợ” mày sắp về đây anh bạn ạ! Lo mà chỉnh đốn đi. Cứ như thế này mày không bị cô ấy phan thầy tao thấy hơi lạ. - Mày chị khéo... đoán mò thôi! Cô ấy ở tít mù tại Anh chạy show khắp nơi thì lấy đâu ra thời gian mà về đây! - Minh rùng rợn khi nghe Thiên nhắc tới từ “vợ”. - Mày thử hỏi xem phải không? - Thiên hất mặt về phía tụi nó.

- **N**ày... không phải chứ? - Minh nghi ngờ. - Ồ... đúng đó. Em chắc chị ấy không bỏ qua cho anh đâu. Để xem chị ấy xử anh thế nào! - Vi cười nham hiểm. - Này... em... đừng có có bán đứng anh mình thế chứ! - Minh điên. - Này... anh mà nổi nóng với em thử xem! - Vi nghênh mặt. - Ồ... thôi mà... bớt giận em gái “yêu quý, dễ thương, đáng yêu, xinh đẹp” của anh. Em mà nổi nóng thì sẽ mau già và xấu lắm đấy. Em thấy đó, anh rất thương em mà. Vì vậy nề tình anh... đừng nói cho cô ấy biết cái gì hết nhé! - Minh nịnh nọt. - Muộn rồi anh ơi... chị ấy biết tất đấy. Anh đừng nghĩ qua mặt được chị ấy. Chị ấy luôn

cho người theo sát anh 24/24 đó. Tất cả mọi thứ anh làm, anh đi đâu hay cùng ai chị ấy đều nắm rõ trong lòng bàn tay. - Thảo Anh xen ngang. - Gì chứ? - Minh hét. - ... - Ba đứa nó không nói gì, chỉ nhún vai tỏ vẻ đó là sự thật. - Ôi trời ơi... làm sao bây giờ? - Minh ôm đầu. - Này... mấy người nãy giờ đang nói về ai vậy? - Hấn huých tay Thiên hỏi. - “Vợ” của thằng Minh! - Thiên trả lời, cười đầy ẩn ý. - ... - Hấn nhú mày nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu. - Nhưng người đó là ai? - Khánh nguyên một dấu hỏi to đùng trên đầu đang xoay vòng vòng. - Tới đó rồi biết! - Hấn trả lời. Khánh bó tay. Sau đó, tụi nó cùng tụi hấn kéo nhau lại vào lớp và kết thúc ngày học hôm đó.

10 giờ tại sân bay “Thông báo: Chuyến bay số 11A từ thủ đô London của

Anh vừa mới hạ cánh. Xin nhắc lại: Chuyến bay số 11A từ thủ đô London của Anh vừa mới hạ cánh. “Tiếng thông báo từ những chiếc loa trong sân bay vang lên. Đứng ngồi không yên, tụi nó đứa nào cũng háo hức, rạo rực trong lòng. Vì nôn nóng, tụi nó đã đến từ lúc 8 giờ 30 mặc dù biết chuyến bay tới 10 giờ mới hạ cánh. Trên môi mỗi người không khỏi một nụ cười hạnh phúc. Nụ cười đó rất đẹp khiến cho ai đi ngang cũng ngoái lại nhìn. Nó, một quần sóc da bó màu đen tôn lên đôi chân dài với làn da trắng sữa cùng với chiếc áo sơ mi carô đen dài tay được xắn lên tới khuỷu có thắt lỏng một cái cavat màu đen trước cổ. Bên ngoài khoác chiếc áo gilê màu đen nột, chân mang đôi bốt cao tới đầu gối bằng da màu đen làm chiều cao của nó được nâng lên. Vi thì vẫn với tông màu ưa thích quen thuộc. Chiếc đầm đỏ có đuôi hơi xoè, hai dây làm tôn lên bờ vai trắng và vóc dáng chuẩn của nhỏ dài tới ngang đầu gối. Chân đi đôi giày cao gót một tấc màu trắng, tay cầm một cái túi xách nhỏ cũng màu trắng. Nhỏ tuy hơn đơn điệu nhưng vẫn nổi bật trong dòng người tấp nập. Thảo Anh thả cho mái tóc dài xoắn nhẹ màu nâu tự do, cô nàng chỉ đơn giản với chiếc áo phông in hình ngộ nghĩnh cùng chiếc quần bò tới đầu gối và đôi giày bata màu trắng. Nhìn Thảo Anh bây giờ cực kì đáng yêu và năng động... Cả ba đứng chờ trong sự mong đợi. Từ cổng sân bay từ từ bước ra một người con gái có nét đẹp tựa như thiên thần. Cô nàng mặc chiếc đầm có màu xanh nhẹ nhàng, êm ả, chân đi đôi giày búp bê màu trắng, mái tóc dài sông mượt tung bay trong gió đêm lạnh lẽo. Nhìn vào cô gái, ai cũng có cảm giác ấm áp và không còn cảm nhận được cái lạnh của buổi tối trời nhưng đâu ai biết được khi nhìn thẳng vào trong đôi mắt biết cười ấy là một sự lạnh lẽo đến buốt giá. Một con người được rèn luyện từ thuở nào. Cô gái nhẹ nhàng kéo vali tới chỗ ba đứa nó rồi mỉm cười. Thảo Anh hạnh phúc, nhảy chồm vào người cô gái ôm chặt cứng. - Chị... chị về rồi! - Cái con bé này, mới không gặp nhau có hai tháng mà làm như... - Cô gái cốc

yêu một cái lên đầu Thảo Anh. - Nhưng em nhớ chị thật mà. Không lẽ chị không nhớ em? - Thảo Anh rung rung nhìn. - Con bé này! Thật là... - Haizz... em biết ngay mà. Về có phải là do nhớ em đâu. Tại xa ông anh quý hoá của Bảo Vi lâu quá nên mới mò về đây chứ gì? Hừ... không biết chị có xem em gái chị ra gì không nữa? - Thảo Anh lắc đầu. - Em... chị... - Cô gái áp úng, mặt đỏ lên. - Vương Thảo Trang (17 tuổi): Chị ruột của Thảo Anh. Là một cô gái ưa thích sự năng động nhưng cũng không kém phần duyên dáng. Gia thế thì giống với em mình. Mười sáu tuổi đã tốt nghiệp đại học Havard với hai bằng đại học trong tay và hiện tại là một trong những gương mặt tiêu biểu của công ti quản lí nghệ thuật J'D tại London. Chiều cao: 1m72, chỉ số IQ: 296/300. - Nó nhìn Thảo Trang đang lâm vào bước đường cùng nên nói đỡ: - Thôi mà Anh Anh, chị Trang vừa về mà đã công kích chị ấy ghê thế? - Phải đấy! An luôn là người hiểu chị nhất! - Trang hôn chụt vào má nó. - Thôi đi chị... giờ về không hay tính ở lại với cái đám sắp tới đây? - Nó cười gian rồi hất mặt về phía sau cả bọn. “Rầm... rầm... “Tiếng chen chúc nhau mà chạy về chỗ tụi nó ngày một lớn. Trên tay đám người đó, ai ai cũng cầm không máy ảnh thì máy quay phim, không micro thì giấy bút. Cả bọn tụi nó ón lạnh sống lưng, khó khăn nuốt nước bọt một cái. Có vẻ như tụi nó đã nhận ra đám người này. Tụi đây đích thì là đám paparazzi phiền toái. Hình như cặp kính che mặt của Thảo Trang dùng như là không phát huy tác dụng thì phải. Bằng chứng là đám phóng viên ấy vẫn nhận ra người con gái này là Jersey - nữ minh tinh màn bạc tại Anh. Bốn cặp mắt nhìn nhau trong giây phút rồi quay người cùng chạy. Làm gì chứ ba nữ tướng của bang Killing cũng phải biết sợ chứ và thứ suy nhất có thể khiến họ sợ chính là... Đám paparazzi! Tụi nó chạy ngay vào bãi đỗ xe. Nó chạy nhanh đầu tiên để lên xe trước và khởi động máy. Thảo Anh và Bảo Vi thì cắm cúi chạy, chỉ duy nhất có Trang là người đau khổ nhất. Một mặt phải chạy để bảo toàn tính mạng, mặt khác lại phải lôi theo cái vali nặng như búa tạ này nữa chứ! Khi đám paparazzi này vừa tới chỗ cái xe thì nó đã phóng nhanh ra khỏi bãi, mang theo ba người con gái với vẻ đẹp thiên thần bên trong cùng đi.